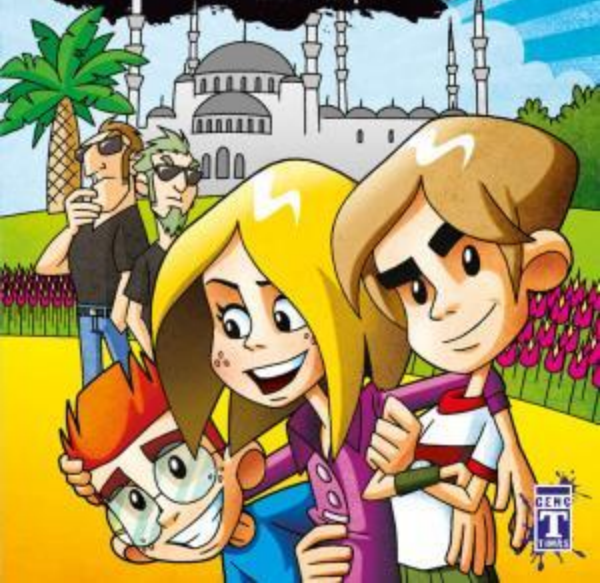

İSTANBUL DEDEKTİFLERİ ①

KAYIP HARİTANIN PEŞİNDE

MUSTAFA ORAKÇI

GENÇ
T
LİMAS

İSTANBUL DEDEKTİFLERİ-1 KAYIP HARİTANIN PEŞİNDE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Tülay Öncü
Kapak ve İç Tasarım Sefer Koçan

16. Baskı Şubat 2020
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-0827-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3048
ÖZGÜR ROMANLAR / 12

RAF: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2013 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

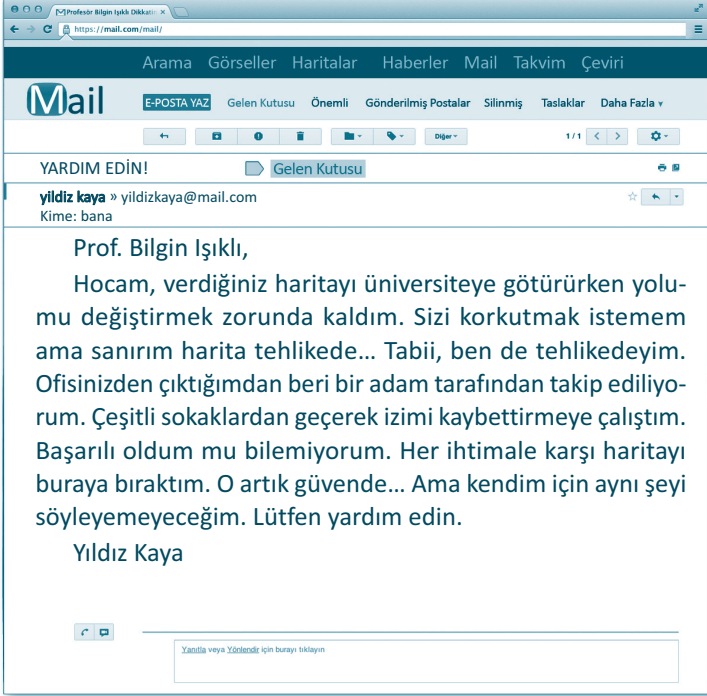
Merhaba, önce kendimi tanıtayım. Adım Bilgin... Bilgin Işıklı.... Bir buçuk metre boyunda bir oğlan çocuğuyum. Bir de ikizim var. Adı Bilge. İkizleri bilirsiniz, görünüşleri, huyları, her şeyleri benzer... Ama bizim için geçerli değil bu. Hemen hemen hiçbir özelliğimiz benzemiyor. Sanırım bu yüzden de pek anlamıyoruz.

Bilge'den başka bir de küçük kardeşim var. Bora... En haşarımız ve yaramazımız...

Neyse bu kadarı yeter... Zaten kim olduğumuzu biraz sonra öğreneceksiniz. Artık anlatacaklarıma başlamalıyım. Başlıyorum...

Kendime bir e-posta adresi almak istemiştim. Daha önceden kullandığım birkaç adres vardı aslında. Ama tuhaf tuhaf isimlerden oluşuyordu. Zirzop 007 gibi şeylerdi işte. Artık adresi kendi adıyla almanın vakti gelmişti. Okulda ve bazı yerlerde lazım oluyor ne de olsa... Ve ***bilgin.isikli@mail.com*** adresini aldım. Buraya kadar her şey normaldi... Ama bir gün, gelen kutuma garip bir

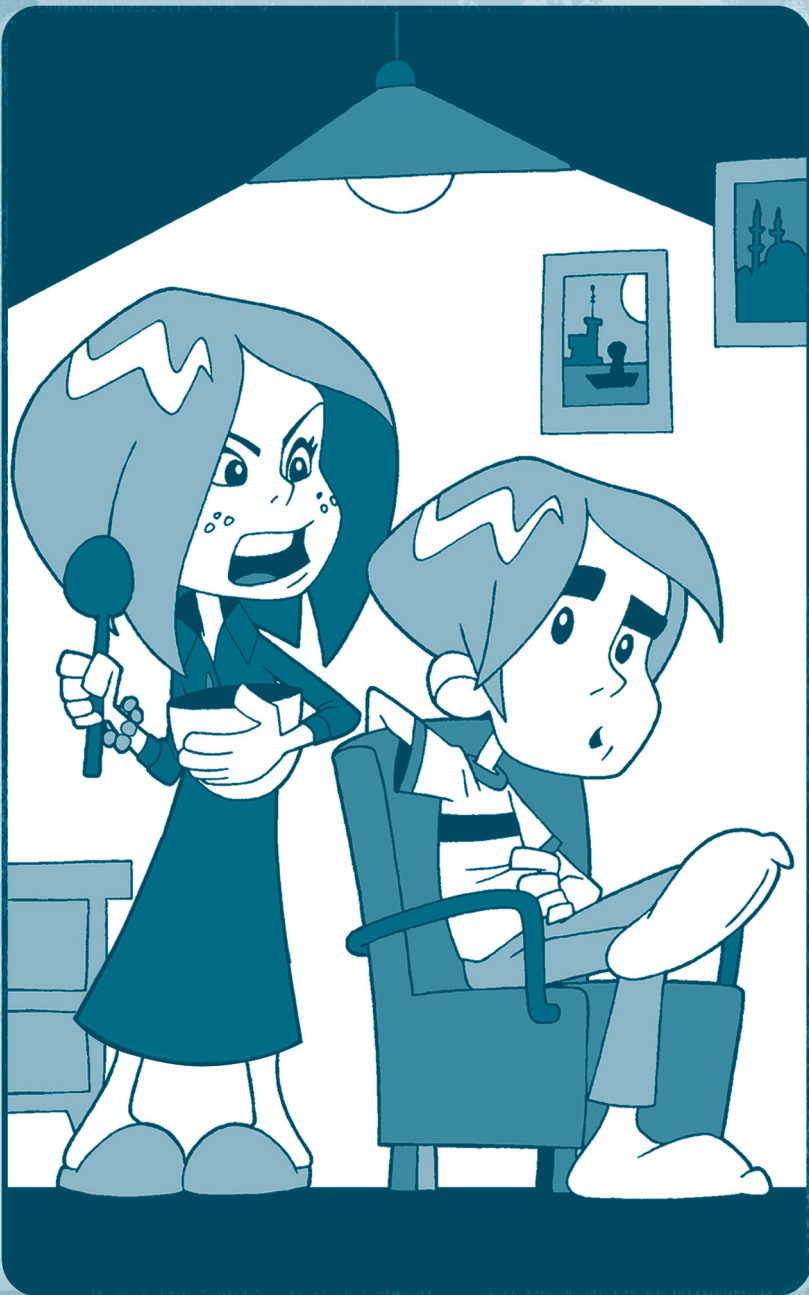
e-posta düştü. Çok şaşırdım. Sahi, siz böyle bir e-posta alsanız ne yapardınız?

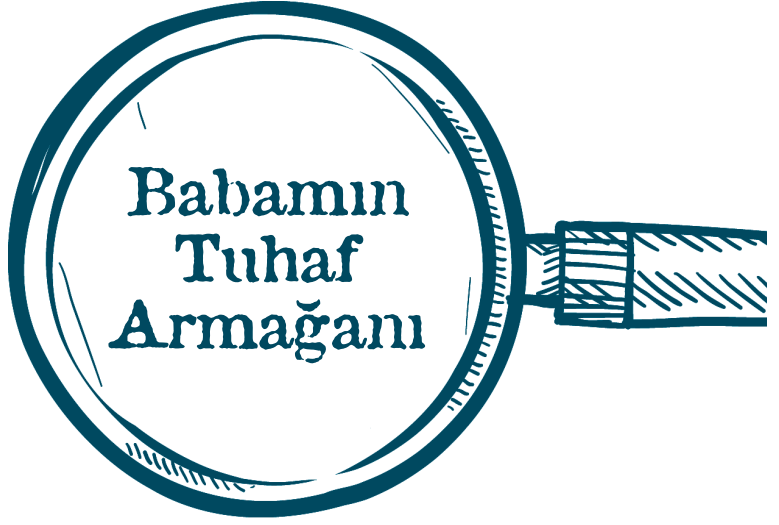

Bilgin Işıklı benim, tamam. Ama ben profesör falan değilim. Derslerini güc bela geçen, ortalama hatta ortalamanın altında sıradan bir öğrenciyim. Üstelik daha on iki yaşındayım. Profesörlük kiim ben kiim? Ayrıca "Yıldız Kaya" diye birini de ne gördüm ne de duydum.

Sorumu tekrar sorayım. Benim yerimde siz olsanız ne yapardınız? Ne dediğinizi duyar gibi oldum. “Silerim!” dediniz değil mi? Evet ben de aynen öyle yaptım. Bir yanlışlık olmuş diyerek hemen e-postayı çöp kutusuna gönderdim. Ama çok geçmeden bir tane daha geldi. Sonra bir tane daha... Bir tane daha... Aynı kişiden gelen e-postalar dağ kadar oldu. Baktım böyle olmayacak. Biz de –yani Bilge ile Bora’yı kast ediyorum– kardeşlerimle birlikte bu gizemi çözmeye karar verdik. Tabii bu olay hemen pat diye çözülmeyi. Başımıza gelmeyen kalmadı. Neler yaşamadık ki? Takip edildik. Kovalandık. Başımızın üstünden kurşunlar bile geçti. Hayır hayır, abartmıyorum. Kurşunlar bile geçti.

Böyle şeyler filmlerde olur, abartıyorsunuz diyorsanız bir şey demeyeceğim. Sözüm yok size... Hemen ilk sayfadan kitabı kapatın ve başka şeyler okuyun. Ama eğer anlatacaklarıma inanacaksanız, buyrun kitap sizin... Ama size bir dost tavsiyesi, kitabı okurken sesinizi fazla yükseltmeyin ve her yerde okumayın. Bizim peşimizde olan adamlar sizin de peşinize düşebilirler. Çünkü hâlâ sokaklarda dolaşıyorlar. Ve çok tehlikeliler... Söylemedi demeyin sonra...

— **B**izimkiler biraz sonra işten gelecek ve siz hâlâ yatıyorsunuz. Akşam oldu. Biriniz de bana yardım etseniz ölür müsünüz?

Bilge çok kızımıştı. Haklıydı. Yaz tatili başladığından beri günlerimiz tembellik etmekle geğiyordu. Biz yardım etmeyince de tüm işler Bilge'ye kalmıştı.

Bilge'nin kızgınlığı kötüdür. O yüzden kızınca ona pek diklenmeye gelmez. Kafanıza terliği anında yersiniz. Ben de onun suyuna giderim. Hemen kalktım. Sonra da hâlâ uyuyan Bora'yı kaldırmaya çalıştım. Ama Bora'nın hiç umurunda değildi. Uyumaya devam ediyordu. Ben de onunla uğraşmaktan vazgeçtim ve sofrayı hazırlamaya çalışan Bilge'ye yardım etmeye başladım. Tabakları

masaya yerleştirdim. Yardımımı gören Bilge biraz olsun yumuşadı.

– Bu yaz tatili için acilen bir şeyler bulmamız lazım. Yoksa sıkıntıdan öleceğim.

– Al benden de o kadar...

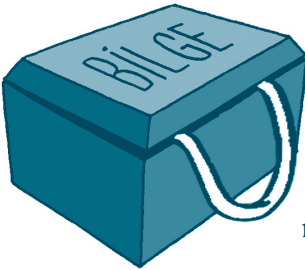
Annem ve babam yaz boyunca çalışacaklardı. İkisi de yıllık izinlerini almaya çalışmışlar ama personel azlığı nedeniyle ikisine de izin verilmemişti. Böylece tatile çıkma hayalimiz başlamadan bitmişti.

Sofrayı kurarken oluşan kara bulutlar annemle babamın gelmesi ile sona erdi. Bize yardım etmemek için türlü numaralar yapan ve en son uyku numarasında karar kılan Bora, kanepeden fırlamış babamın boynuna sarılmıştı bile.

Keyifle yenen bir akşam yemeğinden sonra kahvesini içen babam bize dönerek,

– Çocuklar size bir hediyem var, dedi.

Üçümüz birden **“yihuuu!”** diyerek ayağa fırladık.

Babam cebinden üç küçük kutu çıkardı. Masanın üstüne koydu. Kutuların her birinin üzerinde adlarımız yazılıydı. Biraz önceki mutluluğumuzun yerini merak almıştı.

Herkes kendi adının yazılı olduğu kutuyu aldı. Heyecanla açtık. Benimkinden şeklini beğenmediğim, daha doğrusu pek bir şeye benzetemediğim bir kolye çıktı.

– Acaba diğerlerine ne geldi, diye merakla onların kutusuna baktım.

Diğer kutulardan da aynı kolyeden çıkmıştı.

– Bu kolyeleri sürekli yanınızda taşımanızı istiyorum. Ne olursa olsun! Tamam mı?

Babamın bu ısrarcı tutumu garipti. Normalde hemen hemen hiçbir konuda bize baskı yapmaz, istemediğimiz bir şeye bizi zorlamazdı. Niçin bu kolyeleri yanımızdan ayırmamamızı istediğini anlamamıştım ama başımı ‘olur’ anlamında salladım.

Bilge,

– Babacığım bu güzel hediye için teşekkür ederim, dedi.

Babam da,

– Teşekkür etmene gerek yok yavrum. Çünkü asıl hediyeniz bu değil, diyerek bizi önce meraklandırdı, sonra da yavaş hareketlerle cebinden üç tane kâğıt çıkarıp masaya koydu.

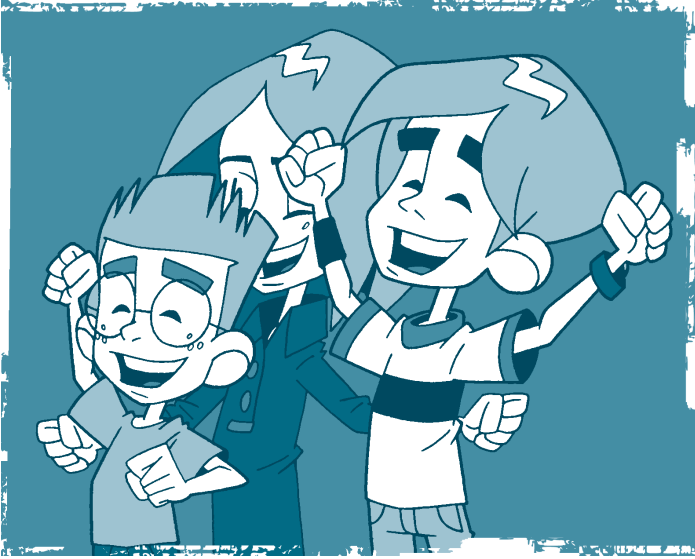
– Bunlar uçak biletleriniz çocuklar. İstanbul’a uçuyorsunuz.

Hiçbir şey anlamamıştık. Şaşkın şaşkın birbirimize baktığımızı gören annem açıkladı:

– Biliyorsunuz, hastaneden izin alamadık. Çok istememize rağmen sizinle tatile çıkamıyoruz. Bu yüzden babanızla birlikte size İstanbul’da bir yaz kampı bulduk. Çok eğleneceğinizi tahmin ediyoruz. Hadi şimdi hemen gidip çantanızı hazırlayın. Uçağınız bu akşam kalkıyor. Kaçırmak istemezsiniz değil mi?

Ev bir anda bayram yerine döndü. Çok sevinmiştik. Üç kardeş birbirimize sarılarak bir yumak oluşturduk.

Aslında bulunduğumuz yeri çok seviyoruz. Özellikle yazları oteller, yazlıklar, pansiyonlar dolup taşıyor.

Normalden çok daha hareketli oluyor. Ama annemle babam doktor oldukları için onların işleri hiç bitmiyor. Arkadaşlarımız da bir yerlere gittiği için biz evde çok sıkılıyoruz.

Bu bizim İstanbul'a ilk gidişimiz olacak. Annemle babam önceden İstanbul'da yaşıyorlarmış. Biz doğduktan sonra bizi daha sakin bir yerde büyütmek için buraya tayin isteyip gelmişler. Onların anlata anlata bitiremedikleri yerleri görecektik sonunda.

Odalarımıza çıkıp eşyalarımızı toplamaya başladık. İlk Bilge hazırlandı. Ben de işimi bitirince Bilge ile birlikte Bora'ya yardım ettim.

Akşam olunca havaalanına doğru yola çıktık. Annemin kullandığı arabanın içinden, ağaçların arasından git gide uzaklaşan evimize baktım. Sanırım uzun bir süre onu göremeyecektim. Araba taş yolda viraj alınca ev de sokak da gözden kayboldu.

Havaalanında anne babamıza son kez sarıldık. Sonra uçağa bindik. Gökyüzünde daire çizerek şehirden ayrıldık.